DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA SKARBU

Warszawa, dnia 12 listopada 1947 r.

Nr 44

TREŚĆ DZIAŁU URZĘDOWEGO:

352

ZARZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 11 października 1947 r.

w sprawie ryczałtów dla poborców skarbowych.

Na podstawie § 52 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 12 września 1945 r. o należnościach w razie pełnienia czynności służbowych poza zwykłym miejscem służbowym oraz w razie przeniesienia na inne miejsce służbowe (Dz. U. R. P. Nr 41, poz. 228), w brzmieniu rozporządzeń Rady Ministrów z dnia 5 września 1946 r. (Dz. U. R. P. Nr 51, poz. 289) i z dnia 23 maja 1947 r. (Dz. U. R. P. Nr 42, poz. 208) zarządzam, co następuje:

§ 1.

Poborcom skarbowym, pełniącym służbę w Urzędach Skarbowych, których terytorialny zakres działania ograniczony jest tylko do miast z wyłączeniem powiatów, przyznaję zamiast zwrotu kosztów przejazdu w mieście ryczałt: dla m. st. Warszawy w kwocie 1.500 zł (tysiąc pięćset złotych), dla wszystkich innych miast — 1000 zł (tysiąc złotych) miesięcznie, płatny z dołu łącznie z uposażeniem miesięcznym z kredytów przeznaczonych na podróże służbowe.

§ 2.

Ryczałt ten nie przysługuje poborcom skarbowym, pozostającym w stanie nieczynnym, zawieszonym w pełnieniu służby, jak również w przypadkach niepełnienia z jakichkolwiek powodów co najmniej przez 14 dni w miesiącu obowiązków przywiązanych do stanowisk i miejsc służbowych, w związku z którymi ryczałt został przyznany.

§ 3.

Powyższy ryczałt nie pozbawia poborców prawa do należności z § 37 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 12 września 1945 r. (Dz. U. R. P. Nr 41, poz. 228) w przypadku wyjazdu i pełnienia służby poza zwykłym miejscem służbowym (miastem).

§ 4.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 października 1947 r. Równocześnie traci moc obowiązującą zarządzenie Ministra Skarbu z dnia 7 grudnia 1945 r. w sprawie ryczałtów dla poborców skarbowych (Dz. Urz. Min. Sk. z 1946 r. Nr 3, poz. 37).

Minister Skarbu
K. Dąbrowski

(Znak Min. Sk. D. I. 32074/2/47).

353

OKÓLNIK

z dnia 11 listopada 1947 r.

w sprawie wyjaśnień do §§ 1—3, 5—8 i 10 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 6 września 1947 r. (Dz. U. R. P. Nr 61, poz. 355).

W dniu 29 września 1947 r. ogłoszone zostało rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 6 września 1947 r. o obliczaniu i poborze przedpłat na podatek obrotowy i dochodowy od podatników, dokonujących uboju zwierząt rzeźnych lub handlujących mięsem (Dz. U. R. P. Nr 61, poz. 355), z mocą obowiązującą od dnia 1 stycznia 1948 r.

Celem należytego wykonywania tego rozporządzenia Ministerstwo Skarbu zarządza, co następuje:

Do § 1 ust. 1.

Obowiązek wpłacania przedpłat dotyczy podatników podatku obrotowego i dochodowego. W myśl art. 17 ust. 2 post. pod. podatnikiem jest strona, która podlegając obowiązkowi podatkowemu obowiązana jest do uiszczenia podatku. Z przepisu tego wynika, że dana osoba staje się podatnikiem, gdy co do niej zachodzą jednocześnie dwa warunki: obowiązek podatkowy oraz obowiązek uiszczenia podatku. Nie jest więc podatnikiem i z tego powodu nie ma obowiązku wpłacania przedpłat na podatek obrotowy i dochodowy przy sposobności urzędowego badania zwierząt rzeźnych lub mięsa osoba, która dokonuje uboju zwierząt rzeźnych nie zawodowo, lecz dla celów własnego gospodarstwa domowego albo osoba, która z racji zawodowego wykonywania prywatno-prawnych i odpłatnych świadczeń rzeczy lub usług podlega wprawdzie obowiązkowi podatkowemu w podatku obrotowym (art. 1 pod. obr.), lecz która jest zwolniona od obowiązku uiszczenia tego podatku na podstawie art. 3 pod. obr.

Nie należy zatem pobierać przedpłat w szczególności:

1) od osób dokonujących sporadycznie uboju zwierząt rzeźnych, jeżeli pochodzące z uboju mięso przeznaczone zostało do spożycia we własnym gospodarstwie domowym; należy jednak zawsze pobierać przedpłaty wówczas, gdy mięso ma być częściowo przeznaczone do spożycia we własnym gospodarstwie domowym, jeżeli chodzi o osoby: rzeźników, masarzy, handlujących mięsem oraz prowadzących hotele, pensjonaty, domy zajezdne (oberże), jadłodajnie innych zakłakładów otwartych do użytku publicznego, jak również, jeżeli chodzi o praoowników tych osób,

2) od szpitali, odpowiadających warunkom określonym w art. 3 lit. a) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o zakładach leczniczych (Dz. U. R. P. Nr 38, poz. 382), sanatoriów i domów wypoczynkowych, prowadzonych przez zrzeszenia pracownicze, działające na podstawie prawa o stowarzyszeniach, bądź przez związki zawodowe lub ich zrzeszenia, a użytkowanych wyłącznie przez członków tych stowarzyszeń lub związków oraz ich rodziny (art. 3 pkt. 11) pod. obr.),

3) od stołówek prowadzonych przez zakłady pracy, zrzeszenia pracownicze, działające na podstawie prawa o stowarzyszeniach oraz związki zawodowe, a użytkowanych wyłącznie przez pracowników tych zakładów, członków stowarzyszeń lub związków oraz ich rodziny (art. 3 pkt 12) pod. obr.) oraz

4) od burs, internatów, zakładów poprawczych, przytułków, schronisk noclegowych i t. p. urządzeń o celach opieki społecznej, prowadzonych lub utrzymywanych przez szkoły akademickie, zakony i zgromadzenia zakonne prawnie uznanych wyznań religijnych, zrzeszenia działające na podstawie prawa o stowarzyszeniach lub prawa przemysłowego, związki zawodowe, instytucje dobroczynne lub fundacje, jeżeli ich świadczenia są spełniane na rzecz osób, korzystających z opieki (art. 3 pkt 14) pod. obr.).

Ministerstwo Skarbu zaznacza, że dowodem przeznaczenia do spożycia we własnym gospodarstwie domowym mięsa z ubitego zwierzęcia rzeźnego (pkt 1) jest odpowiednie zaświadczenie zarządu gminnego (miejskiego) stwierdzające także rodzaj zwierzęcia rzeźnego, jakie ma być poddane ubojowi, dowodem zaś dokonania uboju zwierząt rzeźnych lub zgłoszenia do kontroli sanitarnej mięsa przez szpitale, sanatoria, domy wypoczynkowe, stołówki, bursy, internaty, zakłady poprawcze, przytułki, schroniska noclegowe i t. p. urządzenia o celach opieki społecznej (pkt 2) — 4) są wystawione przez nie zgłoszenia, stwierdzające ilość i rodzaj poddanych ubojowi zwierząt rzeźnych lub ilość i rodzaj mięsa, zgłoszonego do kontroli sanitarnej; w zgłoszeniach tych należy podawać imię i nazwisko pracownika, który zo-

stał upoważniony do zgłoszenia zwierząt do uboju lub mięsa do kontroli sanitarnej; pracownik ten nie może wykonywać tych czynności na rachunek własny.

Płatnicy (§ 7) obowiązani są dla celów kontroli dołączyć wspomniane zaświadczenia (zgłoszenia) do pierwszego egzemplarza dowodu wpłaty (§ 8 ust. 2) oraz przesłać je właściwemu urzędowi skarbowemu wraz z odbitką dziennika kasowego (§ 9 ust. 3).

Do § 2 ust. 1.

Nie są wolne od obowiązku wpłacania przedpłat na podatek obrotowy i dochodowy przedsiębiorstwa pozostające pod zarządem państwowym.

Do § 2 ust. 2.

1) Ministerstwo Skrabu zwalnia od obowiązku wpłacania przedpłat następujących podatników:

a) „Społem" Związek Gospodarczy Spółdzielni R. P. spódz. z odp. udz. w Warszawie,

b) przedsiębiorstwo „Rolnicza Centrala Mięsna" sp. z o. o. w Warszawie,

pod warunkiem, że podatnicy ci będą wydawać zaświadczenia dla zakupu w ich imieniu zwierząt rzeźnych oraz dla zgłaszania w ich imieniu zwierząt rzeźnych do uboju albo mięsa do kontroli sanitarnej wyłącznie swoim pracownikom oraz, że pracownicy ci nie będą dokonywać tych czynności na rachunek własny. W zaświadczeniach tych należy dokładnie określić teren, na którym upoważniony pracownik ma dokonywać zakupu oraz wskazać jedną, dwie lub kilka imiennie wyszczególnionych rzeźni, położonych na sąsiadujących z sobą terenach, w których ma być dokonany ubój.

2) Ministerstwo Skarbu upoważnia dyrektorów izb skarbowych do wydawania na wniosek podatników decyzji w sprawie zwalniania od obowiązku wpłacania przedpłat podatników, prowadzących prawidłowo księgi, którzy dotychczasowym zachowaniem się dają dowód należytego i terminowego wywiązywania się z obowiązków podatkowych oraz którzy będą wydawać zaświadczenia dla zakupu w ich imieniu zwierząt rzeźnych oraz dla zgłaszania w ich imieniu zwierząt rzeźnych do uboju albo mięsa do kontroli sanitarnej wyłącznie swoim pracownikom oraz, że pracownicy ci nie będą dokonywać tych czynności na rachunek własny. W zaświadczeniach tych należy dokładnie określić teren, na którym upoważniony pracownik może dokonywać zakupu oraz wskazać jedną, dwie lub kilka imiennie wyszczególnionych rzeźni, położonych na sąsiadujących z sobą terenach, w których ma być dokonany ubój. W decyzjach tych należy czynić wzmiankę o ich odwołalności w każdym czasie bez podania motywów oraz wyraźnie zaznaczyć termin, od jakiego udzielono zwolnienia.

Od decyzji odmownej służy podatnikowi prawo odwołania się do Ministerstwa Skarbu w terminie miesięcznym.

O wydaniu i odwołaniu decyzji należy powiadomić także płatnika. Płatnik obowiązany jest dla celów kontroli odnotowywać w dzienniku kasowym w rubryce uwagi (§ 9 ust. 2) datę i numery decyzji zwalniającej na dowód niepobrania przedpłaty od danego podatnika.

Do § 3 ust. 1.

Wagę zwierzęcia rzeźnego lub mięsa ustala się za pomocą dopuszczonych do obiegu narzędzi mierniczych.

Do § 5.

Dyrektorzy izb skarbowych obowiązani są określać dla poszczególnych płatników wysokość przedpłat na podatek obrotowy i dochodowy w kwotach pieniężnych od jednej sztuki poddanego ubojowi zwierzęcia rzeźnego oraz od połówek i świerci przeznaczonego na sprzedaż mięsa w tych przypadkach, gdy płatnik bądź nie dysponuje narzędziami mierniczymi (wagami) bądź nie rozporządza wystarczającym materiałem, dotyczącym płaconych cen za zwierzęta rzeźne lub mięso. Przyjąć przy tym należy, iż brak wystarczającego materiału w zakresie cen zachodzi u płatnika wówczas, gdy stosowane przezeń ceny odbiegają od takichże cen stosowanych przez sąsiednich płatników.

W decyzjach, wydawanych z reguły na okresy kwartalne, powinna być podawana zarówno wysokość stawek przedpłat, jak i wysokość podstawy obliczenia (wartość zwierzęcia lub mięsa) tych przedpłat.

Wysokość określanych w powyższy sposób stawek przedpłat powinna być — nie wyczekując upływu danego kwartału — korygowana natychmiast, w razie znaczniejszych zmian w cenach zwierząt rzeźnych lub mięsa.

Wszystkie decyzje, powzięte w trybie § 5 rozporządzenia podawać będą izby skarbowe Ministerstwu Skarbu do wiadomości.

Przykłady obliczenia wysokości stawek i przedpłat:

1) 1 szt. bydła rogatego (żywiec),

przeciętna waga . . . —	360 kg
wydajność handlowa tej sztuki — 50% . . . . —	180 kg
średnia cena sprzedażna za 1 kg mięsa . . . . . —	200 zł
ogólna wartość. .	36.000 zł

co odpowiada cenie 100 zł od 1 kg żywca

Przedpłata = 360 kg × 100 zł =
= 36.000 × 7% = 2.500 zł

40% przedpłata obr.	1000 zł
60% „ doch.	1500 zł

2) 1 wieprz (żywiec) przeciętna

waga . . . . —	130 kg
wydajność handlowa wieprza — 75% — 78% . —	100 kg
średnia cena sprzedażna za 1 kg towaru . . . . —	260 zł
ogólna wartość . .	26.000 zł

co odpowiada cenie 200 zł od 1 kg żywca

Przedpłata = (26.000 × 7%) = 1.800 zł

40% przedpłaty obr.	720 zł
60% „ doch.	1.080 zł

Do § 6 ust. 1.

Urzędy skarbowe zaprowadzą w porozumieniu z władzami administracji ogólnej ewidencję wszystkich płatników swego okręgu nie wyłączając płatników, wyznaczonych do urzędowego badania zwierząt rzeźnych i mięsa w rzeźniach prywatnych. W ewidencji należy u każdego płatnika podawać: a) nazwę płatnika, b) ogólną kwotę wpłaconych przez płatnika przedpłat w ciągu miesiąca, c) przeciętną cenę targową 1 kg wagi żywej ustaloną przez miejscową komisję notowań, a w jej braku przeciętną cenę 1 kg żywej wagi poszczególnych rodzajów zwierząt rzeźnych jak i 1 kg mięsa, o ile chodzi o handlujących mięsem, d) procentową stawkę wynagrodzenia płatnika. Ewidencja ta powinna być stale utrzymywana w stanie aktualności.

Urzędy skarbowe kontrolować będą działalność poszczególnych płatników w możliwie częstych odstępach czasu, zaznaczając dokonane kontrole i ich wyniki w prowadzonej ewidencji płatników. Przy kontroli nie należy zapominać o płatnikach, wyznaczonych do urzędowego badania zwierząt rzeźnych i mięsa w rzeźniach prywatnych.

Urzędy skarbowe przesyłają do wglądu prowadzone ewidencje płatników przełożonym izbom skarbowym w dniach 2 stycznia, 1 kwietnia, 1 lipca i 1 października każdego roku.

Izby Skarbowe zwracają urzędom skarbowym otrzymane ewidencje w ciągu tygodnia wraz ze swymi uwagami. Odpis tych uwag należy przesyłać jednocześnie Ministerstwu Skarbu do wiadomości.

Do § 6 ust. 2.

Przy wydawaniu decyzji w sprawie zwolnienia płatnika od obowiązku obliczania i poboru przedpłat konieczna jest jaknajdalej posunięta ostrożność, aby Skarb Państwa nie był z tego tytułu narażony na straty. W decyzjach należy czynić wzmiankę o ich odwołalności w każdym czasie bez podania motywów. Przed wydaniem decyzji dyrektorzy izb skarbowych obowiązani są przesłać projekt decyzji Ministerstwu Skarbu do wglądu.

Do § 7.

Wymienione instytucje i osoby są płatnikami przedpłat z mocy samego prawa i odpowiadają z tytułu ciążących na nich obowiązków materialnie i karnie.

Odpowiedzialność materialną regulują przepisy art. 9 ust. 2 dekretu z dnia 16 maja 1946 r. o zobowiązaniach podatkowych (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 173), które głoszą, że płatnicy odpowiadają z mocy samego prawa całym swoim majątkiem za zaniechanie ustawowego lub zleconego obowiązku obliczenia i pobrania od podatnika należności z tytułu zobowiązania podatkowego, za pobranie w kwocie niższej niż należało, jak również za niewpłacenie właściwym władzom we właściwym terminie sum pobranych. Poza tym do zobowiązania płatnika stosuje się te same przepisy co do zobowiązania podatkowego podatnika t. zn. że niewpłacone w terminie kwoty przedpłat stają się zaległością, podlegającą przymusowemu ściągnięciu w drodze egzekucji administracyjnej oraz, że od zaległości tej pobiera się dodatek za zwłokę, określony w art. 38 zob. pod.

Odpowiedzialność karną płatników określają przepisy prawa karnego skarbowego (Dz. U. R. P. z 1947 r. Nr 32, poz. 140), które w art. 134 przewidują karę aresztu do 6 miesięcy i karę grzywny w wysokości od 1 do 5-krotnej kwoty uszczuplonego podatku lub jedną z tych kar dla płatnika, który zaniecha obowiązku obliczenia i pobrania od podatnika należności z tytułu zobowiązania podatkowego lub pobierze ją w kwocie niższej od przepisanej, w art. 135 zaś przewiduje karę aresztu do 6 miesięcy i karę grzywny w wysokości od 1 do 5-krotnego nie wpłaconego podatku dla płatnika, który nie wpłaci na rachunek władzy podatkowej pobranych od podatnika sum z tytułu zobowiązania podatkowego.

Ministerstwo Skarbu nakłada na urzędy skarbowe obowiązek powiadomienia płatników o wymienionych wyżej rygorach prawnych.

Do § 8 ust. 2.

Celem ścisłego przestrzegania obowiązku, określonego w ostatnim zdaniu tego ustępu, płatnik, jeżeli mu nie jest dobrze znana osoba podatnika, obowiązany jest stwierdzić jego tożsamość.

Do § 10 ust. 1.

Wysokość wynagrodzenia za czynności związane z obliczaniem i poborem przedpłat nie może przekraczać 5% pobranych przedpłat.

Ministerstwo Skarbu ustala stawkę wynagrodzenia w wysokości 5% pobranych przedpłat dla lekarzy weterynaryjnych i oglądaczy, wyznaczonych do urzędowego badania zwierząt rzeźnych, oraz dla zarządów gminnych i zarządów miejskich w miastach niewydzielonych, o ile utrzymywane przez nie rzeźnie nie rozwijają większej działalności. Za rzeźnię nie rozwijającą większej działalności uważać należy rzeźnię, w której dokonuje się uboju do 500 szt. pogłowia w stosunku miesięcznym.

Stawki procentowe wynagrodzenia w innych przypadkach określają dyrektorzy izb skarbowych na podstawie wniosków właściwych urzędów skarbowych z góry na okres jednego roku kalendarzowego. Wnioski te urzędy skarbowe składają z reguły w miesiącu listopadzie roku poprzedniego, uwzględniając w nich przypuszczalne sumy mających być pobranymi przez płatników przedpłat i lokalne warunki ich pracy.

Przy określaniu wysokości procentowych stawek wynagrodzenia powinno być zasadą, aby:

1) zarządy gminne (miejskie) miały możność pokrywania z otrzymywanych wynagrodzeń ponoszonych faktycznie kosztów obliczania i poboru przedpłat, bez osiągania z tego tytułu nadwyżek budżetowych.

2) inni płatnicy uzyskiwali za wykonywaną pracę godziwe wynagrodzenie.

Dopuszczalne jest podwyższenie stawek wynagrodzenia w ciągu roku w odniesieniu do pozostałej części okresu kalendarzowego, jeżeli zajdą uzasadnione ku temu powody.

Dyrektor Departamentu
S. Kołakowski

(Znak Min. Sk. D. V. 11603/1/47).

354

OKÓLNIK

z dnia 11 listopada 1947 r.

w sprawie rozdziału przyrządów kontrolno-mierniczych w czwartym kwartale 1947 r.

Ministerstwo Skarbu zawiadamia, że opierając się na otrzymanych zapotrzebowaniach poszczególnych Izb Skarbowych zarządza celem równomiernego zaopatrzenia gorzelni we wszystkich okręgach, następujący rozdział przyrządów kontrolno-mierniczych syst. Siemensa oraz przyrządów objętościowych w czwartym kwartale 1947 r.:

Izba Skarbowa	Przyrządy k. m. syst. Siemensa	Przyrządy objętościowe
Białystok	2	—
Bydgoszcz	16	—
Gdańsk	2	—
Katowice	6	—
Kielce	3	—
Lublin	5	—
Łódź	2	—
Olsztyn	2	4
Płock	3	—
Poznań	15	—
Rzeszów	4	—
Szczecin	—	6
Warszawa	2	—
Wrocław	—	6
razem	62	16

Rozsyłanie przyrządów kontrolno-mierniczych i objętościowych, następować będzie sukcesywnie w miarę produkcji tychże przez Warsztaty Napraw pod wskazanymi przez Izby Skarbowe adresami.

Warsztaty Napraw przyrządów kontrolno-mierniczych syst. Siemensa, Warszawa ul. Leszno 21, wysyłają zasadniczo przyrząd k.-m. w płaszczu żelaznym i cynkowym, a inne części, jak stągwie, zbiorniki przelewowe, i t. p. tylko na specjalne zapotrzebowanie Izb.

Przyrządy objętościowe wysyłane są bez płaszczy cynkowych. Pojemność komór bębna wynosi 3 × 5 ltr. Produkcję płaszczy cynkowych i bębnów o pojemności komór mniejszych niż 3 × 5 ltr. uznano za niewskazaną.

W rozdzielniku niniejszym są również uwzględnione przyrządy rozesłane w międzyczasie.

Końcowo Ministerstwo Skarbu zawiadamia, że do dnia 31 grudnia 1947 roku zostaną zwrócone gorzelniom wsporniki nadesłane swego czasu do Warsztatów Napraw do remontu.

Dyrektor Departamentu
Inż. T. Sibera

(Znak Min. Sk. D. VI. 13773/4/47).

DZIAŁ NIEURZĘDOWY

Z MINISTERSTWA SKARBU

KOMUNIKAT

o unieważnieniu blankietów pokwitowań kasowych.

Ministerstwo Skarbu podaje do wiadomości, że w okręgu Izby Skarbowej w Gdańsku, poborcy skarbowemu 2 Urzędu Skarbowego w Gdyni został skradziony kwitariusz zawierający niewykorzystane blankiety pokwitowań kasowych, a mianowicie. NrNr 233997 e, 233998 a, b, c, d, e, 233999 a, b, c, d, e, 234000 a, b, c, d, e.

Skradzione blankiety pokwitowań kasowych unieważnia się.

Cena Zł. 21

Redakcja i Administracja Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu, Warszawa, ul. Wileńska 2/4.

Prenumerata: roczna 1500; półroczna zł 850; kwartalna zł 500; miesięczna zł 200.

Prenumeratę należy wpłacać na konto czekowe Administracji Dzinnika Urzędowego Ministerstwa Skarbu w P. K. O. Nr I-4428, podając cel wpłaty, nazwę instytucji względnie nazwisko i imię wpłacającego, adres oraz okres czasu którego prenumerata dotyczy. Wysyłkę egzemplarzy dokonuje się po otrzymaniu wpłaty. Prenumeratę przyjmuje się na okresy od miesiąca następnego po dokonaniu wpłaty, jednak na okres nie dłuższy niż do końca 1947 r.

Reklamacje z powodu nieotrzymania numeru należy zgłaszać we właściwym Urzędzie pocztowym natychmiast po otrzymaniu następnego kolejnego numeru. Reklamacje kierowane do Administracji pozostaną bez odpowiedzi. Pojedyńcze numery są do nabycia w Administracji Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu, Warszawa, ul. Wileńska 2/4.

Cena ogłoszeń za 1 milimetr szerokości 1 szpalty, wynosi zł 70.

Druk. PWPW. Warszawa, Sanguszki 1.